

Absolvované akce v sezóně 2017/18

Listopad 2017 – Úvodní sraz RD OB Litomyšl

Prosinec 2017 – VT LOB Černá hora

Leden 2018 – VT LOB Jakuszyce

Únor 2018 – ME LOB Bulharsko

Březen 2018 – SP LOB USA, VT OB Portugalsko

Duben 2018 – Nominačky na ME SUI

Květen 2018 – ME OB Švýcarsko

Červen 2018 – VT OB Kost, Nominačky na SP NOR

Červenec 2018 – VT LOB Kladské sedlo

Srpen 2018 – SP OB Norsko

Září 2018 – Nominačky na SP CZE

Říjen 2018 – SP OB Valdštejn

Jaká byla uplynulá sezóna? Nabitá, úspěšná...

Loni jsem se po 10 letech vrátila do reprezentačního kolotoče a v říjnu byla nominována na SP do Švýcarska. Tato akce mě tak nakopla, že jsem kromě členství v repre LOB kývla také na členství v repre OB. Říkala jsem si, historie se opakuje. Zase mi všichni budou zazlívát, že jsem obojetník a že nic nedělám pořádně. Na rozdíl od dorosteneckého/juniorského věku si z názoru jiných tentokrát nic nedělám a věnuji se tomu, co mě baví, tedy pestrému tréninku v průběhu celého roku. V zimě, když je sníh, lyžuji, v teplých měsících běhám, jezdím na kole, bruslích, kolečkových lyžích. Ano, mám jisté povinnosti, příprava musí mít hlavu a patu, ale myslím, že mám trénink poskládaný dobře a když už je těch aktivit hodně, tělo si samo řekne, že chce odpočívat.

Už na Úvodním srazu v Litomyšli jsem věděla, že sezóna OB 2018 bude zajímavá a že bych se ráda nominovala na některé akce. Doufala jsem alespoň v účast na SP v Čechách. ME ve Švýcarsku bylo příliš brzy po zimní sezóně a nevěřila jsem, že bych se mohla tak rychle rozběhat a na tuto akci se nominovat. MS v Lotyšsku bylo ještě vzdálenější.

Pak ale přišly zimní měsíce a akce s LOBáky. Zima byla povedená, sněhu relativně dost a za výsledky se vůbec nemusím stydět. Na **ME LOB v Bulharsku** jsem zajela svůj životní výsledek na longu a i díky dalším vyrovnaným výkonům jsem si zasloužila nominaci na **SP v USA**.

Na odpočinek mezi zimní a letní sezónou jsem měla pouhý týden. Co vám budu povídat, chtělo to víc. Na kempu v Portugalsku jsem se ale parádně rozběhala a opět si zvykala na normální mapu, i když pro mě v dost „exotickém“ terénu. Zvládla jsem absolvovat všechny povinné fáze a kemp jsem si fakt užila a hodně mě namotivoval do letní sezóny.

Týden poté jsem odjela na Velikonoční soustředění, kde si však tělo řeklo o pauzu. Začalo mě bolet koleno – zřejmě byl přechod z lyžáků do běžeckých bot příliš rychlý. S pomocí LOBácké fyzioterapeutky jsem se okamžitě vrhla na posílení kolenou a po menší pauze opět naskočila do přípravy.

Když mi rodiče v únoru oznámili, že mi pojedou fandit na ME do Švýcarska, měla jsem velkou radost, že mi věří, ačkoli jsem si s nominací nebyla úplně jistá. Rozhodla jsem se, že se o nominaci poperu a kdyby účast neklapla, pojedu tam s nimi alespoň na dovolenou. No, nakonec i přes bolest kolene na jaře jsem se celkem rychle rozběhla a nominace do Švýcarska vyšla a já měla radost, že mi budou moct rodiče fandit přímo na místě.

Prvním závodem, který se běžel přímo ve městě, kde jsme byli ubytovaní, byla kvalifikace sprintu. Od sprintu jsem neměla velká očekávání. Byla jsem spíš do počtu. Ale měla jsem radost, že si můžu zažít tu atmosféru velkého závodu v nádherném prostředí. Startovali jsme přímo na hradě, ke kterému jsme v rámci pre-startu došli, teda spíš doběhli po hradbách (měla jsem co dělat, abych nastoupila do prvního koridoru ve své minutě). Závod jsem odběhla čistě až na jednu volbu postupu a mohla jsem se tak v cíli podělit s rodiči o dobrý pocit z předvedeného výkonu. Kvalifikace do finále mi sice nevyšla, ale že mi nevyjde o pouhou půl minutku, s tím jsem vůbec nepočítala. Do příště stačí malinko zrychlit a třeba mě uvidíte i ve finále sprintu. :-D

Hlavní závod však přišel o dva dny déle. Middle, to je disciplína, ve které já si libuji. Kvalifikace byla skvělá, po závodě panovala v týmu výborná nálada, předvedli jsme, že to ve strmých stránkách umíme a nabíhat kontroly na náhodu nás nemůže vykolejit. Finále už bylo poněkud méně povedené, alespoň pro mě, ale nic si z toho nedělám. Žádné velké ambice jsem neměla, ale velká téměř pětiminutová chyba mě opravdu hodně mrzela. Ale ani po chybě jsem závod nevzdávala a bojovala dál. Všechno jsou zkušenosti a já si přeci nemůžu vystřílet všechny náboje hned při první účasti na Mistrovství Evropy, ne?

Posledním závodem, který jsem absolvovala, byly štafety, běžela jsem Běčko. Terka mi předávala na skvělém 10. místě ještě před naší Áčkovou štafetou. Ale moje nohy ten den už neměly moc sil a s pocitem ztuhlosti jsem bojovala celý závod. Chvilku jsem se snažila viset za Vendou, která mě v půlce předběhla, ale nešlo to. Navíc jsem pak v pytlíku udělala menší chybu a spíše jsem se ještě startovním polem propadla. Kája finišovala na 21. místě. Vzhledem k tomu, že Áčko bylo vinou špatného ražení Jany diskvalifikované, byl to nejlepší ženský výsledek ten den. Zato chlapi bojovali o medailové příčky a musím říct, že jsem si atmosféru skvěle užila. 😊

V červnu jsme strávili týden na Kosti a nasávali specifika skalního terénu.

Koncem června probíhal boj o nominaci na SP do Norcka, a to v náročných terénech v Jakuszczych. Opět jsem zaběhla solidní závod, a tak jsem se mohla těšit na srpnovou účast v severských terénech, kde jsem už léta nebyla.

Mezitím jsem si ještě během prázdnin stříhla týdenní soustředění s LOBáky zaměřené především na kolce, sílu a objem.

Ze závodů v Norsku jsem měla obrovský respekt, protože jsem tam už dlouho nic neběžela. Nechala jsem si tedy ještě v letadle poradit od zkušeného Šédi, prohlédla si pár map a do prvního závodu nastupovala s pokorou. Klasika, bude to dlouhé, bude to bolet, ale nesmím to vzdát. Hlavně neztratit kontakt s mapou a volit raději obíhačky, když nebudou úplně mimo mísu. No, závod se mi vydařil relativně dobře a s výkonem jsem byla velmi spokojená. Bohužel jsem na první body do Světového poháru opět nedosáhla. Umístila jsem se na 43. místě, konkurence byla hold veliká.

Dalším závodem na programu byl prolog a následná stíhačka. Nová disciplína, která vyvolala spoustu diskuzí. Jak jsem se s tím poprala já? Při prologu jsem se nechala nachytat na první kontrole, která byla tak trochu na náhodu, pak přišla ještě jedna drobná chyba a už jsme se začaly sbíhat. Startovní interval byl pouhou minutu, a tak jsme v půlce závodu běžely už ve čtyřčlenném balíku. Nejlépe na tom byla Denča, která startovala dvě minuty za mnou. V druhé polovině závodu jsem se podívala do mapy maximálně jednou na postupu. Vzhledem k tomu, že jsem tak tak stíhala držet krok, už nebylo na nefarstované trati co řešit. Do cíle jsem přiběhla po 24 minutách úplně uhnaná. Startovní pozici do stíhačky jsem si moc dobrou nevytvořila. Ztráta z prologu se vynásobila dvěma. Pořád jsem na tom ale z Češek nebyla nejhůř. Stíhačka opět nebyla farstovaná, připomínala spíše hon na zajíce. Představte si štrůdl lidí v lese a místo, abyste běželi na lampiony, běžíte na záda soupeře. No, moc o orientáku to nebylo. Kros se tomu podobal asi víc. I tak jsem však nakonec v druhé části závodu musela začít mapovat, protože jsem přestala stíhat tempo soupeřek a jejich záda se mi vzdalovaly. Doběhla jsem na 48. místě těsně před Vendou.

Štafety, poslední závod a opět trápení. Chyby na začátku závodu mě stály cenné minuty a za celý závod jsem se nedostala do úplné pohody. Ještě, že jsem byla spíše na pozici závodníka, od kterého se nic moc neočekávalo a který si tam byl spíš pro zkušenosti. Těch jsem si dovezla celkem dost a uvidíme, jestli se mi za rok povede nominovat na MS konající se právě v Norsku.

Posledním velkým závodem, na který jsem si na podzim brousila dráčky, byl middle na Valdštejně. Někteří z vás byli přímo na místě a ví, jak úžasná atmosféra panovala. Já jsem si závod užila naplno, již od předstartovního momentu, kdy jsem šplhala po lešení na hradby, přes startovní koridor po hradním mostě až po samotný finiš za úžasného povzbuzování všech fanoušků. Na trati jsem bojovala, jak se dalo, většinu postupů a dohledávek ve skalním městě jsem zvládla skvěle. Určitě by se dalo vymyslet něco lépe, třeba postup na sběrku, ale když už máte tmu před očima, jde to těžko. Byla jsem ráda, že jsem se vůbec vydrápala do cíle a nenechala plíce někde mezi skalami. Na cílové rovince mě pohánělo vpřed vědomí, že mám za sebou velmi povedený závod. Fanoušci byli skvělí! Dlouho po mém doběhu jsem se kochala pohledem na výsledkovou tabuli, kde jsme byly čtyři Češky v první desítce. I pohled na konečné výsledky byl úžasný a já jsem byla ohromně šťastná z 20. místa a prvních bodů do Světového poháru. Z domácího terénu jsem vytřískala maximum a těším se za 3 roky na MS. Doufám, že motivace trénovat vydrží a budete mi moct fandit ještě třeba ve větším počtu. 😊

Minulá sezóna už je dávno za dveřmi a já po měsíci konečně dopisuji článek. Mezitím jsem se zúčastnila dalších dvou repre akcí a zrovna trávím volné odpoledne na třetí. Zdá se, že sezóna 2018/19 bude ještě nabitější. Opět v mém kalendáři nenajdete ani jeden měsíc bez repre akce. Účast na několika zmíněných akcích si však musím ještě vybojovat. 😊 A kdyby něco z toho nevyšlo, budu mít opět v záloze dvě LOBácké akce v létě a testování na podzim.

Plánované akce na sezónu 2018/19

Listopad 2018 – Úvodní sraz RD OB, VT LOB Tauplitz

Prosinec 2018 – VT LOB Tauplitz

Leden 2019 – Ski-O Tour Rakousko

Únor 2019 – ME LOB Turecko

Březen 2019 – VT LOB, MS LOB Švédsko

Duben 2019 – VT OB Norsko – nominačky na SP FIN

Květen 2019 – VT OB Jizerky

Červen 2019 – SP OB Finsko

Červenec 2019 – Nominačky na MS Norsko, VT OB NOR

Srpen 2019 – MS OB Norsko

Září 2019 – SP OB Švýcarsko

Říjen 2019 – SP OB Čína

Tak já jdu zase pomalu hltat kilometry na sněhu a třeba vám pošlu taky nějaký sníh do ČR. Tady na Tauplitz už ho máme víc než dost a pořád valí...